

της ἀνταλλαγῆς τῶν Μ. Μυστικῶν καὶ τὰ κατὰ τὴν ἐπίσκεψήν σου πρὸς τὴν Θέλπονσα.

Διάτοπος Ἀστήρ, νά μου φιλήσῃς τὸν ἄγαπητὸν Ἀλέξανδρον καὶ νά τῷ εἴπῃς, διὸ ὑστέρος ἀπὸ δοσίας ἔμαθε δι' αὐτῶν, δὲν βλέπω τὴν ὥραν πάτερος μου γράφη καὶ νά τον κατατάξω μεταξὺ τῶν φίλων μου.

Περιέργος αὐτὴν ἡ ἀνταπόθεια σου κατὰ τῆς μαντίζουράνας, Ἀσμα τοῦ Ὁρφέως. Καὶ δύος εἶναι τόσον εὐδόξες καὶ τόσον ὁρέλιμον φυτόν... Ἄ, δοσία διὰ τὸν μαντίζον μυθιστόρημα δὲν ἔχεις νὰ πηγέται πέποιτο! ζεῖ,

Δέρ Κεχρώτη, χαίρω ποῦ ἔγγωρισθες καὶ πρωτικῶς μὲ τὸν Ρωμαῖον Κιεύρωτα. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀνθοδέσμην πού μου ἔφερες. Αὐτῆς τὴν φορὰν ἐπόρδεσε καὶ προελήφθη κάθε δυστυχημα.

Ο διευθυντής μου κ. Ν. Παπαδόπουλος μ' ἐπεφόρτιστο νὰ εὐχαριστήσω ἐμέρον του δίους δοσίας ἔσπευσαν νὰ τὸν συλλυπηθῶν τρυφερῶς διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς του ἑξαδέλφης Σταυρίας Δ. Σαχίνη.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπεδυμοῦν νάνταλλαξοῦν: ὁ Ζαχχαῖος μὲ τὴν Μέλλοναν Καλλιτέχνεια Ἀρετῆ Καρδία, Χαλασμὸν Κόσμον καὶ Μαργαρέτη Ἀρχοριαλίαρ. — ὁ Ἑρδοκός Στρατιώτης μὲ τὴν Ναντοπούλαν καὶ μὲ τὸν Βανυαστὴν τὸν Ὁραίον Τεχνῶν. — Τὸν Τρυγοράκη μὲ τὴν ἀρχαίαν φίλην τῆς Διαπλάσεως Μπιούκιραν, μὲ τὴν Ναντοπούλαν, Σανθήνη Ἐλληνοπούλαν, Μέδουσαν, Ἐλπιδοφόρον, Καρδερίαρ, Ἀρχιζιζάριον, Φλορεράρ, Ἀκτίνα τῶν Σουλιον, Τίκ-Τάκ, Καλὴν Καρδάρ, Πομερικήν Φλορέραν, Παχύν Τούρον, Εὐτρεχήν Θρησκήν, Γαληνιαρ Θάλασσαν. Αὔρα τὸν Φαλήρον καὶ Πικονί-Πικονί — ὁ Νικηφόρος διὸ Βρυέρριος, μὲ τὴν Πομερικήν Φλορέραν, Ἀρχάθι, Λύρα τοῦ Ἀριόνος, Τρεχαγγενότοντον, Μίαρ Τρελούλαρ, Θαλασσούλαρ, Αρδαλούσαν, Δενχήν Φονταρέλαρ, Σονοσοράραν, Πορτομαγιάρ, Λύρα τοῦ Φαλήρου, Δενχήν Λύρα, Φαρούλαρ, Ἀσμα τοῦ Ὁρφέως καὶ Βιγλαρ. — ὁ Γερραῖα Σονιλάτισσα μὲ τὴν Λριοτίναρ Λεσσίλα, Μαρίαρ Πανιάκη, Βασιλικήν Στα-μάτη, Σεργενεύετην Ἡπειρώτισσαν, Ἀρχι-ζιζάριον, Αρδετήρ Ηπειρώτης, καὶ Πομερικήν Φλορέραν. — ὁ Κεφαλληνιακὴ Ρο-πόλα μὲ τὴν Ναντοπούλαν, Μίχορ Συμπα-θητικὸν καὶ Τί με μέλει. — ὁ Ἐθνικὸς Τ-μος μὲ τὴν Μέλλοναν Καλλιτέχνεια, Ἀρ-χιναραρογόν Θεμιστοκλέα, Ἐλληνοπούλη, Ση-μιαταρ, Χαλασμὸν Κόσμον, Πομερικήν Φλο-ρέραν καὶ Μάδορ Πρίγκηπα. — ὁ Χρυσῆς Ἀκτίς μὲ τὴν Ἀγγελικήν Σταθοτόνον. — ὁ Σανθήνη Κατζιώτισσα μὲ τὴν Μαρίαρ Ν. Λε-βίδον, Ναντοπούλαν, Αρθιομέτην Λευοτάρ, Μαρίαρ Πανιάκη, Χριστίναρ Λεσσίλα καὶ Βασιλικήν Σταμάτη. — ὁ Τρομάρας μὲ τὸν Ἀλδερέον Εὖλωρον. — ὁ Ραγδαῖα Βρογῆ μὲ τὴν Μέλλοναν Καλλιτέχνεια. — ὁ Ἀρρό-εσσα μὲ τὴν Ναντοπούλαν. — ὁ Τούρ Τσαν μὲ τὸν Τρυγοράκη καὶ τὴν Ἀγριωτὸν Τύχην. — ὁ Μίχορ Σθελοτής μὲ τὸν Λόρδον Βύρωρα, Τί-Τί-Μπούν Μπούν καὶ Χαλασμὸν Κό-σμον. — ὁ Ἀλέξαρδος Οἰκογούδης, μὲ τὴν Ἀγριωτὸν Ἀρχιμήδητον Μαθηματικὸν, Ασπροποταμίτην, Δάφνην, Δόνη Κεχρώτη, Ελληνικήν Σημαίαν, Ελληνίδα Καλλιτέχνεια, καὶ Λύρα τοῦ Ἀριόνος.

Ασπασμοί, πληροφορίες. — ὁ Μέλλονα Καλλιτέχνης ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρισθῇ μὲ δίους τους ἐν Κεφαλληνία συνδρομητάς καὶ συνδρομητρίας μου (ζεῖ νὰ εἴπῃ ἀπὸ 3 ½ λέξεις εἰς τὸν καθένα.) — Ο Ζαχχαῖος ἀσπάζεται τὸν Μπάρουτα Νι-κολήν. Ελαβε τὴν ἐπιστολὴν του, ὅλα δὲν τῷ

Εἰς δύος ἐπιστολὰς ἔλαβε μετὰ τὴν 13 Οκτωβρίου, θάβαντόν τον εἰς τὸ προσέχει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 18 Νοεμβρίου ἐ.δ.

347. Συλλαβογρίφος.

Γράμμα είναι τὸ πρῶτον μου, καρπὸς τὸ δεύτερόν [και] τὸ τρίτον μου.

Καὶ οὗτος καταστρέπτικὸν είναι τὸ σύνολόν μου.

348. Στοιχειόγρεφος.

Δὲ νὰ βγάλῃς, ρῶ νὰ βάλῃς, καὶ μετὰ σπουδῆς μεγάλης λόγων. Οποιος θέλει λοιπόν εἰπε στον συντήρηση εἰς τὸν καθηπτὸν τὸν Συντάγματος θὲ κάθηται εἰς ἐνθανόντας μηδέποτε τοῦ πατέρος.

349. Αττιγαρ.

Ἐγώ τριάκοντα ἐμπρός, τριάκοντα δύσις, καὶ δέκα εἰς τὸν τράχηλον ὅχι πῶς νὰ τα σηκωσω! Αἱ ηδωνάμων διὰ σοῦ νὰ τα ἀπλοποήσω εἰς πέντε μόνον, τί καλά! Καὶ θέ το πατορθώσω: Τὰ πέντε μου ἔνοιμαν ἀποτελοῦσι ἔνα ἀνώνυμον λιμένα.

350. Τρίγωνον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΑΑΑΑΗΗΗΘΘ NNPP σχημάτισον τρίγωνον περίεχον καὶ δύο θέσεις.

351-356. Σύγνεσης λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσω τῶν κατωθι: 18 συλλαβῶν σχημάτισον τὰ δύο ματαὶ εἰς ποταμῶν:

νει-νος-νει-νος-λω-λοσ-κου-δα-χε-ρη-ρη-ση-α-σα-α-πη-νας.

357. Φύρδην-μεγδην.

Οὐτὶ ὄχικα τὰ χλεύ κεῖ που σ' ναπεισοῦ κεῖ εἰς πνουκάπειροι αὐτὶς εἰς φραγκαντούν. Καὶ τὸν γειτανεύεται πολὺ διὰ τὰ γραμματοθηματα. Ταρβαρ Ταρέλα (εἴναι καὶ πάνης νὰ πάνης ἡ μελαγχολία· πανγῆς συνειθεῖται κανέτις.) Μαγενεύτηρ Ἀρχοριαλίαρ, "Ἄρμα τοῦ Ήλιον. Νεράϊδαν τοῦ Αἰγαίου.

358. Μεσοστεγές.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξουν ἀποτελοῦσι τόνομα ἄρχαιον λέξουν.

1. Πόλεις τῆς Καππαδοκίας. 2. Ἀρχαῖος βα-σιλεύς, 3. Βρετανός. Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλονος Αἰγαίου.

359. Συλλαβεῖη Ἀκροστεγές.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξων ἀποτελοῦσι τόνομα ζώου.

1. Μέγας στρατηγός. 2. Ποταμός. 3. Υψηλα μῆτρα τῆς Ελλάδος.

360. Ελληνοσύμφωνον.

ω-υ-υνι-η-εις.

361. Γρίφος.

λύσεις καὶ χοῦ + Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λόρδου Βόρεων.

362. Λύσεις.

ΑΥΣΕΙΣ

τὸν πυρηνικὸν ἀστήσιον τῆς 6 Σεπτεμβρίου 1897.

477. Βολεία (βολή, βία). — 478. Πίννη (ΠΝ.). — 479. Δασεῖα, Αστα.

480. 481.

ΑΙΜΟΣ ΑΓΚΩΝ ΕΛΑΙΑ ΑΙΓΑΙΟΝ ΗΜΕΙΣ ΚΑΛΑΜΑΙ

482. Δανιά Σουηδία Γερμανία Βέλγιον Τουρκία

483-487.1. Αριστ., 2. Ιωάννινα. Ρωσία

3, Καβδήλα, 4, Μέσσεβον, 5. Οινόν. Ελλάς

— 488-490.1. Ιο., 2, Κέος, 3, Αυστρία Σύμη. — 491. Οχι, ἔχομεν καὶ Ιταλία

ραφάκια μαύρα. — 492. ΛΥΣΙΑΣ Αγγλία (1, Αλβ., 2, Κύρος, 3, Ισρα., 4, ιθάρα, 5, Απρ., 6, δύπτις).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επισταμένον ὑπὸ τοῦ Γεωργίου τῆς Παιδείας ἢστητος εἰς τὸ κατ' έκοχη παιδικὸν περιοδικὸν σεγγραμμικόν, ἀλλαζόντος τοῦ τελευταῖς τοῦ Κανταντινούντος ἀς ἀνάγνωστα κατετακεῖται τὸ τελευταῖς.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΥΟΥ
Ἐν' Ελλάδι λεγ. 15.—Ἐν τῷ Εἰσα. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν' Αθήναις
Οδός Αιόλου, 119, ἐναντί Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περιόδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}. — Εν 'Αθήναις, τὴν 25 Οκτωβρίου 1897

— Ετος 19^{ον}. — Αριθ. 44-45

ΠΕΜΠΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΑΙΑΣ ὁ Πρώτος καὶ ὡς ἐλπίω τε-
λευταῖος, — μὲ ἄλλους λόγους ὁ αἰώ-
νιος ψυχογυιὸς τῆς Διαπλάσεως καὶ ἀδελφὸς
τῶν δώδεκα ἀδελφῶν του, (γένους θηλυκοῦ,
ἄν τις ἀγαπᾶτε!) πρὸς ἀπαντας τοὺς φίλους καὶ τὰς
φίλας τῆς Διαπλάσεως, χαίρειν!

— "Οπως; ἔσπατα πρὸ ὅλης τὸ πόδι μου, (θὰ σάς τα π' ώ. . .) — σπάζω τώρα καὶ τὸ κεφάλι μου, διὰ νὰ ἐννοήσω τὶ ἡθελεν ἡ κυρία Διαπλάσεις νὰ μὲ παρουσιάσῃ εἰς τὸν κόσμον! Εγὼ καὶ ἔκαμνα τὴν δουλειαί μου τόσα χρόνια εἰς τὸ γραφεῖον της, ἀγνωστος, ἀφανής καὶ.... ἀγαν-τωνομος, ησυχος δύμως καὶ εύτυχης, ἐφαρμόζων τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν: Λαθε βιώσας. "Ε, διατί τώρα νὰ με φανερώσῃ; "Ητο τ

χαμεν παραλόη εις τὸ βαγόνι... Σκοῦφος νὰ ἡτο, δὲν θά του ἥρχετο τόσον καλά! 'Αλλ' ἐπειδὴ τὸ καρποῦζι μας ἡτο πολὺ ωριμον, ἔνοεῖται τὴν ἀνεξαντλητον πυγῆτων δακρύων... Καὶ θέλετε νὰ μὴ προτιμῶ τὸν σιδηρόδρομον, ώς μέσον μεταφορᾶς;....

— Τῶν καρποῦζιων; εἰπα γελῶν.

— Τῶν καρποῦζιων καί... τῶν ἀνθρώπων, οἱ διοῖοι θέλουν νὰ δώσουν ἐν καλὸν μάθημα εἰς τοὺς ὑβριστὰς τῆς πατρίδος των! 'Επειτα ἔχω καὶ ἄλλους λόγους πλέον σοβαρούς, νὰ προτιμῶ τὸν Σιδηρόδρομον. Παραδείγματος χάριν, δὲν ζαλίζει, δὲν προκαλεῖ ἐμέτους....

— "Ἄς είνε! αὐτὰ τὰ εἶπαν κι' ἄλλοι. Καὶ τώρα, χαίρετε, δεσποινίδες μου, διότι φένει... τὸ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΝ. Ἀλήθεια, καὶ τώρα ποὺ σας ἀφηνειν ὁ σιδηρόδρομος, ποὺ θὰ περάσετε τὴν φράν σας ώς νὰ ἔλθῃ ὁ ἄλλος; 'Α, ἔξεχασα! ἐδῶ ἔχετε καλὴ συντροφιά. Νὰ ἀντικρὺ ἡ Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου! Νὰ καὶ ἡ Αἴρα τοῦ Φαλήρου. Πηγαίνετε εἰς τὴν μίαν, διὰ νάναπνεύσετε τὴν ἄλλην!"

**

Φρ! Φρ! Φρ!

Γιρόν, Γιρόν, Γιρόν...

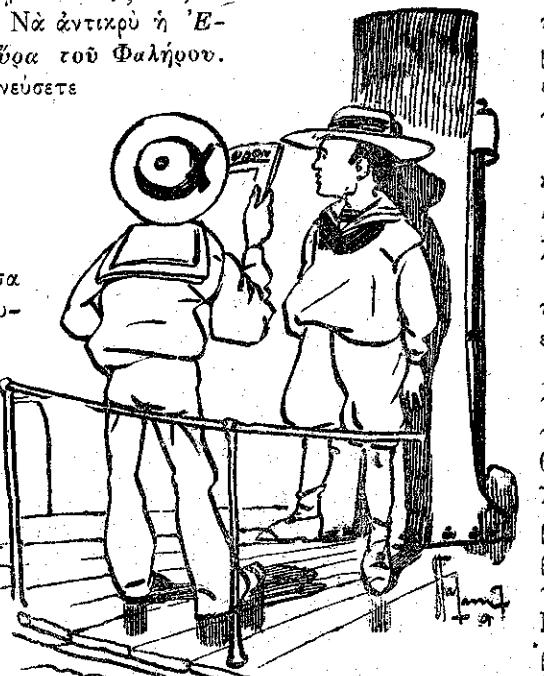
Μπα, τί ἔξαφνικόν! 'Η θάλασσα τοῦ Φαλήρου ἔγειρισεν ἀπὸ πλοῖα. Σφυρίζουν καὶ ἀγκυροβολοῦν. Καὶ εἰνε σχεδὸν ὅλα τὰ εἶδον τῶν πλοίων, ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ώς τὰ μικρότερα: καράβια, ἀτμόπλοια, βάρκες, καΐκια, θαλαμηγοί, θωρηκτά... Πώ, πώ! καὶ τὶ πλῆθος ἀπὸ ἐπιβάτας! Νά, νά, ἀποθείαζονται εἰς τὴν ἔηραν καὶ διευθύνονται πρὸς τὰ ἐδῶ... Τώρα τοὺς διακρίνων καλὰ καὶ τοὺς γνωρίζω. Νὰ δὲ Μέλας Διάβολος, ποὺ φαίνεται μόνον... κάθε Κυριακήν. Νὰ τὸ ΗμεροΓατάκι τὸ καίμενο μου, νὰ ἡ Παπαρούνα τῆς Πεντέλης, νὰ ἡ Αιροπόλεις, νὰ τὸ Χρυσόβαρο, νὰ διόδοτος, νὰ δέκαρανοβόλος Ζεύς (τὸν εἶδα μάλιστα ποὺ ἔργηκε ἀπὸ μίαν θαλαμηγὸν ἴδιοτητον «διευθυνομένην κατὰ τὰς διαταγάστου») — τὶ εὔτυχης! νὰ δὲ Νικόλαος Α. Μαρουλιανός, νὰ ἡ Καθαρὰ Καρδία ποὺ θέλει νὰ τρώγη μὲ δρεξιν, νὰ δὲ Μέλλων Ναύαρχος («ἄν δ Θεός τὸ ἐπιτρέψῃ» Αμήν!) νὰ δὲών δὲ Ισιμυρος, καὶ τόσοι ἄλλοι ἀκόμη... ἀλλὰ ποὺ νὰ τοὺς ἔνθυμηθῶ!

Φαίνεται δόμως ὅτι εἶνε πολὺ βιαστικοὶ καὶ αὐτοὶ οἱ ταξιδιώται... Μοῦ δείχνουν ἀπλῶς τὴν προτίμησιν ποὺ ἔχουν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, ώ; μέσον μεταφορᾶς, καὶ φεύγουν, χωρὶς σχεδὸν νὰ προσθέσουν ἄλλην λέξιν. Εἴ; τὸ καλό, παιδιά μου, καλὸ ταξεῖδι!

— Εν τούτοις ἡ ταράτσα μας ἔγειρισε πάλιν ἀπὸ ἐπισκέπτας. Αὐτοὶ, φαίνεται ὅτι ἔχουν νὰ μας εἴπουν πολλὰ πράγματα. Γιὰ νὰ ἰδούμε!

— Δοιπόν, δεσποινὶς θραύα Κέρκυρα; προτιμᾶτε. Βλέπω, τὸ ἀτμόπλοιον!

— Ως νησιώτισσα τὶ ἄλλο ἡμποροῦσα νὰ προτιμῶ;

«Ο δὲ φίλος του, θὰ τοῦ διαβάσῃ τὴν φίλην του.»
(σελ. 352, στήλ. α').

Συμφωνεῖτε, ἀγαπητὸν Μπαμποῦ τῆς 'Αρρικῆς;

— Βεβχίως. 'Αλλὰ καὶ ἔχω προτιμῶ τὸ ἀτμόπλοιον. Μοῦ ἀρέσει πρὸ πάντων νὰ πλαγιάζω εἰς τὰ τόσον μικρὰ καὶ εὑμορφά κρεβατάκια του, τὰ δόποια μοῦ φαίνονται τόσον παράξενα κατασκευασμένα! 'Επειτα μοῦ ἀρέσει, ὅταν τὸ πλοῖον φθάνῃ εἰς τὸν λιμένα, νὰ βλέπω τὴν κίνησιν ἐκείνην τῶν ναυτῶν, τῶν λεμβούχων, τῶν ἐπιβατῶν, τῶν ἐπισκεπτῶν...

— Αιγαλίθεια, εἶνε ωραῖον.

— Ναι! ναι! κ' ἔχω συμφωνῶ! ἀνέκραξεν δὲ Αρχιτανάρχος Θεμιστοκλῆς. 'Αλλ' ἔξεχάσατε τὰς λέμβους ποὺ τρέχουν καὶ περικυλόνουν τὸ πλοῖον, καθὼς τὰ μικρὰ πουλάκια περικυλόνουν τὴν κλῶσσαν. 'Αμὲ τὰ θαλασσικὰ πτηνά, ποὺ κάθηνται εἰς τοὺς ιστοὺς τοῦ πλοίου; ἀμὲ τὸ θαλασσία αὔρα;.. 'Α, τί λέτε! εἶνε ἀπόλαυσις νὰ ταξιδεύῃ κανεὶς μὲ ἀτμόπλοιον!.. Τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, τι νὰ σᾶς πῶ! Θεμιστοκλῆς 'Αρχιτανάρχος, καὶ χερσαῖς γίνεται;

— Οχι βέβαια, διότι είμπορει νὰ πάθῃ δὲ τι καὶ

— "Εχετε δίκαιον. Καὶ σας ἀρέση τὸ διὰ θαλάσσης ταξιδίον ὅταν εἴνε γαλήνη;

— Καὶ ὅταν εἴνε τρικυμία σκύρων! Μοῦ ἀρέσει μάλιστα ἡ ιδιαιτέρα ἐκείνη κίνησις τοῦ πλοίου, τὴν ὅπειαν οι ναυτικοὶ ὄνομάζουν καραντί. Τότε μοῦ δίδεται εὐχαριστία νὰ θαυμάζω τὴν σελήνην, τὴν ὅποιαν βλέπεις ἄλλοτε μὲν νὰ βυθίζεται εἰς τὰ κύματα, ἄλλοτε νάνερχεται κρεμάνη μεταξὺ τῶν νεφῶν...

— Καραντί τὸ εἶπατε, δεσποινίς; Δὲν πιστεύω δόμως νὰ σας ἀρέση τόσον καὶ ἡ καραντίνα... ἀς είνε! — Τὶ λέγει τώρα ἡ Εὐπλάκαμος Νύμφη;

— "Έγω, κύριε 'Ανανία, ἀν ἡμουν ἀγόρι, ἵσως θὰ ἐπριμοῦσα τὸ ποδήλατον (ῶχ!) ἄλλ' ἐπειδὴ είμαι κορίτσιος προτιμῶ τὸ ἀτμόπλοιον. Μὲ αὐτὸ πηγαίνει κανεὶς εἰς πολλὰ μέρη, ἐπισκέπτεται πολλοὺς λαούς ἄλλα τρώγει καὶ μὲ δρεξιν, καὶ πίνει, καὶ καθηταὶ εἰς τὸ πόνον, καὶ ἀναπνέει ἡσυχῶς τὸν καθαρὸν ἀέρα..."

— Βλέπω διεύθετε ὑπὲρ τῆς καλοφαγίας καὶ τῆς γαλήνης... Δεσποινὶς Σαμιακὴ Σημαῖα, ἔχετε τὸν λόγον.

— 'Εγω ἀγαπῶ τὸ ἀτμόπλοιον, διότι μόνον δι' αὐτοῦ εἰμι πομπῶν νὰ ἐπισκέψωμαι τὴν Ελλάδα μου, καὶ προπάντων τὰς Αθήνας. Θέλω νὰ βλέπω τὴν ἔνδοξον πρωτεύουσαν τοῦ ἔθνους μας καὶ νὰ θαυμάζω τὰ λαμπρὰ μνημεῖα της... 'Επειτα μὲ τί νὰ ταξιδεύω; Μὲ σιδηρόδρομον; μὲ ζαλίζει ὁ πολίτης Δαγκέν, ἔχει κάτι ιδέες ποὺ δὲν κάμουν σύμερον πεντάρα. Παραδείγματος χάριν, η μάρμη μου μισεῖ τὰ ἀτμόπλοια καὶ τοὺς σιδηροδρόμους. Διὰ νὰ μὴ τὴν δυσαρεστήσω λοιπὸν ἔμενα ἀναποφάσιστος δέταν, μίαν ἡμέραν τρικυμίας, βιλέπομεν εἰς τὴν θάλασσαν μίαν λέμβον ἀναποδογυρισμένην καὶ δύο δυστυχεῖς ἀγωνιζομένους μὲ τὰ κύματα, κινδυνεύοντας. Βοήθεια πουθενά... μετ' ὅλην θὰ ἐπινήγοντο... 'Αλλ' ιδού, μακρόθεν φαίνεται καπνός εἶνε ἐν ἀτμόπλοιον... Βλέπετε τοὺς δυστυχεῖς, πλησιάζει, τοὺς παραλαμβάνει καὶ τοὺς σώζει. 'Απὸ τότε η μάρμη μου...

— Εν τοιαύτῃ περιπτώσει ημπορεῖ νὰ πέρνη δύσηλαν καὶ προφυλάσσεται εξαιρετα.

— Συμφωνεῖτε, ἀγαπητὸν Μπαμποῦ τῆς 'Αρρικῆς;

— Βεβχίως. 'Αλλὰ καὶ ἔχω προτιμῶ τὸ ἀτμόπλοιον. Μοῦ ἀρέσει πρὸ πάντων νὰ πλαγιάζω εἰς τὰ τόσον μικρὰ καὶ εὑμορφά κρεβατάκια του, τὰ δόποια μοῦ φαίνονται τόσον παράξενα κατασκευασμένα! "Επειτα μοῦ ἀρέσει, δέταν τὸ πλοῖον φθάνῃ εἰς τὸν λιμένα, νὰ βλέπω τὴν κίνησιν ἐκείνην τῶν ναυτῶν, τῶν λεμβούχων, τῶν ἐπιβατῶν, τῶν ἐπισκεπτῶν...

— Αιγαλίθεια, εἶνε ωραῖον.

— Ναι! ναι! κ' ἔχω συμφωνῶ! ἀνέκραξεν δὲ Αρχιτανάρχος Θεμιστοκλῆς. 'Αλλ' ἔξεχάσατε τὰς λέμβους ποὺ τρέχουν καὶ περικυλόνουν τὸ πλοῖον, καθὼς τὰ μικρὰ πουλάκια περικυλόνουν τὴν κλῶσσαν. 'Αμὲ τὰ θαλασσικὰ πτηνά, ποὺ κάθηνται εἰς τοὺς ιστοὺς τοῦ πλοίου; ἀμὲ τὸ θαλασσία αὔρα;.. 'Α, τί λέτε! εἶνε ἀπόλαυσις νὰ ταξιδεύῃ κανεὶς μὲ ἀτμόπλοιον!.. Τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, τι νὰ σᾶς πῶ! Θεμιστοκλῆς 'Αρχιτανάρχος, καὶ χερσαῖς γίνεται;

— Οχι βέβαια, διότι είμπορει νὰ πάθῃ δὲ τι καὶ

δ Καρκίνος τοῦ μύθου... — Ή δύμηγρις ἐγέλασε δυνατά. Τότε ἥρχισεν δὲ Ολυμπιονίκης:

— 'Εχάρην πολύ, κύριε 'Ανανία, ὅταν ἔμαθα διτὶ σεῖς θὰ κάμετε τὴν κρίσιν τῆς Ε' Κυριακῆς. Σας εύρισκουν γενικῶς ἀσχημον. 'Αλλὰ δὲ Αἰσθαπός εἶπε: «Τῷ νῷ πρόσεχε!...» Έν τούτοις ἔχω προτιμῶ τὸ θαλάσσιον ταξιδίον διὰ πολλοὺς λόγους. Πρώτον, ως 'Ελλην' διότι ἡ 'Ελλὰς εἴνε κατ' ἔσχοντας ναυτικὴ χώρα. Δεύτερον, ως ρομαντικός διότι μοῦ ἀρέσει καὶ ἡ γαλήνη καὶ ἡ τρικυμία. Τρίτον, διότι εἰς τὸ πλοῖον κάμει κανεὶς δὲ τι θέλη, σπώρεις εἰς τὸ σπίτι του.

— Δηλαδή;!!!

— Δηλαδή, δὲν ἔννοι νὰ σπάζῃ κανεὶς καὶ τὰ σανίδια, δέπως ἡ πρώην 'Απερός Νίκη!..

— "Ετοι εἶ; καὶ δὲν μᾶς τὸ ἔξηγεις αὐτό;

— "Οχι, διότι ἀρχετὰ σᾶς εἶδαντας. 'Ας διμιλήσῃ τώρα καὶ ἄλλος.

— 'Εγω! ἀνέκραξεν δὲ Εωσφόρος. "Έχω μίαν μάρμη, ἡ διποία, ὅτι προτιμῶ τὸ ἀτμόπλοιον. Μὲ αὐτὸ πηγαίνει κανεὶς εἰς πολλὰ μέρη, ἐπισκέπτεται πολλοὺς λαούς ἄλλα τρώγει καὶ μὲ δρεξιν, καὶ πίνει, καὶ καθηταὶ εἰς τὸ πόνον, καὶ ἀναπνέει ἡσυχῶς τὸν καθαρὸν ἀέρα...

— Βλέπω διεύθετε ὑπὲρ τῆς καλοφαγίας καὶ τῆς γαλήνης... Δεσποινὶς Σαμιακὴ

τοῦ σχολείου, τὴν εύρσκει εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας της, νὰ τὴν εύρσκει καὶ τότε εἰς τὴν θύραν τῆς καμπίνας της: (προσθέτει ὅμως, διτὶ δι' αὐτὸ ἔχειάζετο ἡ Διάπλασις νὰ ἔχῃ πτερά.) Ἀλλ' ἡ Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας ἀπλοποιεῖ τὸ ζήτημα καὶ ἀρκεῖται νὰ παραλάβῃ διὰ τὸ ταξίδιον τοὺς παλαιοὺς τόμους τῆς Διαπλάσιας... Ἡ Ἑλληνικὴ Θάλασσα εἶπεν διτὶ μὲ τὸ ἀτμόπλοιον ἔχει κανεὶς δι', τι ωραν θέλῃ ἀνάπαυσιν, (ἐλησμόνησε φάνεται τὸ μποστὸν τοῦ Ἔρημιτον...) Προσέθεσεν ὅμως, διτὶ τὸ θαλάσσιον ταξίδιον τῆς ύπενθυμίζει τοὺς θριάμβους τῶν Ἑλλήνων θαλασσομάχων· καὶ μὲ τοῦτο ἔσπευσε νὰ συμφωνήσῃ ἀμέσως τὸ ζωὴρὸν Κῦμα τῆς Δαλαμίνος, τὸ διποίον ἥθελε νὰ ταξιδεύσῃ σχι μὲ ίδιωτικὸν πλοίον χάριν διασκεδάσεως, ἀλλὰ μὲ πολεμικὸν διὰ νὰ πολεμήσῃ υπὲρ τῆς δόξης τῆς Ἑλλάδος... Τῆς αὐτῆς γνώμης ἐφάνη καὶ δι Τοφιλλῆς, τοῦ διποίου τὸ διειρόν εἶνε «συντρίβων καὶ τὸν κρατιότατον στόλον τοῦ κόσμου, νὰ ἐπιστρέψῃ διαφυστεφῆς νικητῆς εἰς τὴν πολυφίλητον πατρίδα...» Πώ, πώ, τί ύποδοχὴ ἔχει νὰ τοῦ γίνη!

Κατόπιν ὡμίλησεν δι Βερνάρδος Λιβεράτος. Ο πατήρ του ἔχει ίδιοκτητὸν ἀτμόπλοιον, τὸ διποίον ὄνομάζεται «Δελφίν» καὶ μεταφέρει ἐπιβάτας ἀπὸ Αἴγαουριον εἰς Ἀργοστόλιον καὶ τάναπαλιν. Μὲ αὐτὸ λοιπὸν θὰ ἥθελε νὰ ταξιδεύσῃ δι φίλος μας χάριν διασκεδάσεως μέχρι Ζακύνθου (ᾶ! ὡραῖον ταξίδι!) παραλαμβάνων ἐνα φίλον του καὶ μιαν φίλην του. Αὐτὸς θὰ κυβερνᾷ τὸ πλοῖον, δὲ φίλος του, καθήμενος πλησίον του, θὰ τοῦ διαβάσῃ τὴν φίλην του. «Ε, ἐνοήσατε ποία εἶνε αὐτὴ ἡ φίλη; Ήμεῖς τὴν ἐνοήσαμεν ἀμέσως καὶ ἐχειροκρήσαμεν...

«Η καὶ ἐδῶ, ἀλλὰ μὲ καιμάλαν ἀποχρηστικήν.» (σελ. 356, στήλ. α').

Η Χρυσῆ Βροχὴ εἶπεν διτὶ πρετιμᾶ τὸ βάρκας ταξίδιον (βάρκης μάλιστα), ἀφότου ἔκαμε μίαν φοράν ἐκδρομὴν τοιαύτην ἀπὸ Κορίνθου εἰς Λουτράκι μὲ δύο ἀλλας οἰκογονεῖς διτὲ καὶ αἴφαγαν διάφορα φαγητά καὶ γλυκίσματα μὲ τόσην δρεῖν, ώστε δὲν ἔμεινεν οὔτε ἐν» (ῶ, δὲν ἀμφιβάλω...) Μὲ «βαρκούλαν» ἐπίσης ἀγαπᾷ νὰ

ταξιδεύῃ καὶ ἡ Αιταρίς, ἀλλὰ ως στολίδι της θέλει νὰ ἔχῃ τὴν Ἑλληνικὴν. Σημαίαν καὶ νὰ πλέῃ εἰς Ἑλληνικὴν θάλασσαν... «Ω, ἔκει μόνον εἴμαι εύτυχη!» προσέθετε μὲ συγκίνησιν.

— Monsieur Ananias! ἡκούσθη μία γλυκεῖα φωνή· voici ma réponse sur la question que vous avez posé...

— Πῶς! δεσποινὶς Αἰκατερίνη Κορέλη; δὲν διμιλεῖτε ἐλληνικά;

— Όμιλῶ καὶ ἐλληνικά, ίδου: «Ἐκ μὲν διὰ θαλάσσης δι' ἀτμόπλοιον, διὰ ἔντρος δὲ ἐφ' ἀμάξης.» Mes salutations distinguées!

— Α, γνιστεγκέ, ἐνόησα... Porlez-vous bien, δεσποινὶς! Au plaisir!

Τί νὰ κάμω! Ἡναγκάσθη νὰ διμιλήσω καὶ γαλλικά. Φαίνεται ὅμως, διτὶ ἡ προφορά μου δὲν ἔχει πολὺ παρισινή, διτὶ δὲν οἱ μικροὶ γαλλομαθεῖς ἔσκασαν τὰ γέλια. «Οταν ἔγινεν ήσυχια, ἔλαβε τὸν λόγον ἡ Καρδερίνα. «Αν καὶ διμιλῇ διὰ πρωτηνοφράν εἰς τοὺς τάλαρους τῆς Κυριακῆς, ἐν τούτοις τὰ λέγει πολὺ εὔμορφα· μὲ δῆλους δὲ τοὺς φόρους τῆς διτὶ «δὲν θὰ διακριθῇν ἀπεναντίας παραδιακρίνεται, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ὥραιαν περιγραφὴν ποῦ κάμνει τῆς στιγμῆς καθ' ἥν φύλανε τὸ ἀτμόπλοιον εἰς τὸν λιμένα. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Καρδερίνας ἡ κίνησις τῆς ἐπιβιβάσεως καὶ τῆς ἀποβιβάσεως, ἡ προσέγγισης τῆς λέμβου, ἡ ἐκφόρτωσις τῶν πραγμάτων, αἱ φωναὶ καὶ αἱ παραγγελίαι τῶν ἐπιβατῶν: «Πρόσεχε! πρόσεχε αὐτὸ τὸ κοφίνι κ' ἔχει γυαλικά!... μὴν τὸ κουνᾶς ἔτσι... θὰ σπάσουν! — Εἴκενο τὸ τραπέζαιμ βάλ' τὸ ἀποπάνω. Τὶ πῆγες καὶ τῶχωσες ἀποκάτω ἀπὸ τὰ σίδερα; Δὲν βλέπεις ποῦ γρουντζανίζεται;» κτλ.

Μᾶς ἔκαμε κ' ἔγελάσαμεν δι Ληστῆς τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ. Τὶ γουστός ποῦ τὰ εἶπε! «Δὲν θὰ ξεχθω ποτὲ τὸ περσινὸ μου ταξίδι μὲ τὸ ιταλικὸν ἀτμόπλοιον... Κατεβήκαμε μὲ τὴν ἀμαξᾶ εἰς τὸν Πειραιά. Είχα μίαν ἀνυπομονησίαν, καὶ κάθε δρά στολά μαρά:—Γλήγορα πές νὰ κάνῃ δι ἀμάξης, γιατὶ θὰ φύγη τὸ ἀτμόπλοιον.— Εύτυχῶς ἐφέδαμεν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον καὶ ἡσύχασα. Εἰς τὰς 3 1/2 ἀπεπλεύσαμεν ἀπὸ τὸν Πειραιά. Τὸ Σούνιον ἦτο μαργεντικόν. Πόλις ἥθελα νὰ ἤσουν μαζί μας, κύριες Ἀνανία, καθὼς καὶ αἱ ἀδελφαὶ σας. Θὰ περνούσατε ἐκτακταῖ! τρέλα! Καὶ ἀκού νὰ ἰδῆς τὶ μεγάλο ταξίδι: τέσσαρες ἡμέρες καὶ νύκτες!! — Εκαμα γνωριμίαν μὲ δύο ἀγόρια τῆς ἡλικίας μου καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐγίναμεν πολὺ καλοὶ φίλοι. «Ημεθα δύμας πολὺ ἀτακτοί, καὶ εἰς τὸ πλοῖον μᾶς ὠνόμασαν «τὰ τρία διαβολάκια.» Μίαν ἡμέραν μάλιστα ἐδοκιμάσαμεν νάναδωμεν εἰς τὸ κατάρτιον ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐξεφόρτωνε κάρβουνα, ἐγίναμεν... μὴν τὰ ρωτᾶς! Φαγτάσου διτὶ ἔγω εἴχα ἀσπρηνοφορεσιδι... Κατόπιν ἐφέδαμεν εἰς τὸν Κωνσταντινούπολιν. Μοῦ ἥρεσε πολὺ καὶ ἥθελα νὰ ἔγωγμεν. Ἀλλ' ὁ πλοιάρχος μᾶς εἶπεν διτὶ εἴνε «ἀπέξω κούκλα καὶ ἀπὸ μέσα πανούκλα» καὶ πραγματικῶς. Κατόπιν ἐπήγαμεν εἰς Κωνστάντζαν, εἰς Βουκουρέστιον καὶ εἰς μίαν μικρὸν παραδουνάβειον κα-

«Παρίστανε τὴν Διάπλασιν πετῶσαν ἀνωθεν θαλασσῶν καὶ δρέων.» (σελ. 355, στήλ. α').
(Καὶ σχεδιογράφημα τοῦ Μάρου Πειραιώς)

«Η καὶ ἐδῶ, ἀλλὰ μὲ καιμάλαν ἀποχρηστικήν.» (σελ. 356, στήλ. α').

διτὶ πρετιμᾶ τὸ βάρκας ταξίδιον (βάρκης μάλιστα), ἀφότου ἔκαμε μίαν φοράν ἐκδρομὴν τοιαύτην ἀπὸ Κορίνθου εἰς Λουτράκι μὲ δύο ἀλλας οἰκογονεῖς διτὲ καὶ αἴφαγαν διάφορα φαγητά καὶ γλυκίσματα μὲ τόσην δρεῖν, ώστε δὲν ἔμεινεν οὔτε ἐν» (ῶ, δὲν ἀμφιβάλω...) Μὲ «βαρκούλαν» ἐπίσης ἀγαπᾷ νὰ

ταξιδεύῃ καὶ ἡ Αιταρίς, ἀλλὰ ως στολίδι της θέλει νὰ ἔχῃ τὴν Ἑλληνικὴν. Σημαίαν καὶ νὰ πλέῃ εἰς Ἑλληνικὴν θάλασσαν... «Ω, ἔκει μόνον εἴμαι εύτυχη!» προσέθετε μὲ συγκίνησιν.

— Monsieur Ananias! ἡκούσθη μία γλυκεῖα φωνή· voici ma réponse sur la question que vous avez posé...

— Πῶς! δεσποινὶς Αἰκατερίνη Κορέλη; δὲν διμιλεῖτε ἐλληνικά;

— Όμιλῶ καὶ ἐλληνικά, ίδου: «Ἐκ μὲν διὰ θαλάσσης δι' ἀτμόπλοιον, διὰ ἔντρος λεπτομερείας.» Αν πάρη βραβεῖον δι τὸν θάλασσαν, χαίρομαι πολύ. Ίδου δι Πέμπτη Κυριακῆ. Λέει νὰ πάρω κανένα βραβεῖο;»

— Τὸ ίδιον αὐτὸ ταξίδιον μᾶς διηγήθη κατόπιν καὶ τὸ

τὸ Αφρισμένον Κῦμα (διότι, φαίνεται διτὶ συνεταξείδευσαν.) Ἀλλὰ μὲ μεγαλητέραν σοβαρότητα καὶ περισσότερας λεπτομερείας. Αν πάρη βραβεῖον δι τὸν θάλασσαν, χαίρομαι πολύ. Ίδου δι Ληστῆς τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ,

πρέπει γὰρ νὰ τὸ μοιράση μὲ τὸ Αφρισμένον Κῦμα.

— Α, γνιστεγκέ, ἐνόησα... Porlez-vous bien, δεσποινὶς! Au plaisir!

Τί νὰ κάμω! Ἡναγκάσθη νὰ διμιλήσω καὶ γαλλικά, διτὶ ἡ προφορά μου δὲν ἔχει πολὺ παρισινή, διτὶ δὲν οἱ μικροὶ γαλλομαθεῖς ἔσκασαν τὰ γέλια. «Οταν ἔγινεν ήσυχια, ἔλαβε τὸν λόγον ἡ Καρδερίνα. «Αν καὶ διμιλῇ διὰ πρωτηνοφράν εἰς τοὺς τάλαρους τῆς Κυριακῆς, ἐν τούτοις τὰ λέγει πολὺ εὔμορφα· μὲ δῆλους δὲ τοὺς φόρους τῆς διτὶ «δὲν θὰ διακριθῇν ἀπεναντίας παραδιακρίνεται, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ὥραιαν περιγραφὴν ποῦ κάμνει τῆς στιγμῆς καθ' ἥν φύλανε τὸ ἀτμόπλοιον εἰς τὸν λιμένα. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Καρδερίνας ἡ κίνησις τῆς ἐπιβιβάσεως καὶ τῆς ἀποβιβάσεως, ἡ προσέγγισης τῆς λέμβου, ἡ ἐκφόρτωση τῶν πραγμάτων, αἱ φωναὶ καὶ αἱ παραγγελίαι τῶν ἐπιβατῶν: «Πρόσεχε! πρόσεχε αὐτὸ τὸ κοφίνι κ' ἔχει γυαλικά!... μὴν τὸ κουνᾶς ἔτσι... θὰ σπάσουν! — Εἴκενο τὸ τραπέζαιμ βάλ' τὸ ἀποπάνω. Τὶ πῆγες καὶ τῶχωσες ἀποκάτω ἀπὸ τὰ σίδερα; Δὲν βλέπεις ποῦ γρουντζανίζεται;» κτλ.

Μᾶς ἔκαμε κ' ἔγελάσαμεν δι Ληστῆς τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ.

Τί τρέχει; — Μία δέλις!...

— Τί τρέχει; — Μία δέλις!...

— Χά, χά, χά! μὲ κάμνετε καὶ γελῶ. Υποθέτω ὅμως, κύριες Ἀνανία, διτὶ δια τὸν θάλασσαν, χάριν διασκεδάσεως... τί νά σου είπω! δὲν μου φαίνεται καὶ πολὺ φρόνιμον. Λοιπόν, Μέλλουσα Καλλιτέχνης; Βλέπω διτὶ έτοιμας καὶ πολύτεχνης;

— Χά, χά, χά! μὲ κάμνετε καὶ γελῶ. Υποθέτω ὅμως, κύριες Ἀνανία, διτὶ δια τὸν θάλασσαν, χάριν διασκεδάσεως... τί νά σου είπω! δὲν μου φαίνεται καὶ πολὺ φρόνιμον. Λοιπόν, Μέλλουσα Καλλιτέχνης;

— Χά, χά, χά! μὲ κάμνετε καὶ γελῶ. Υποθέτω ὅμως, κύριες Ἀνανία, διτὶ δια τὸν θάλασσαν, χάριν διασκεδάσεως... τί νά σου είπω! δὲν μου φαίνεται καὶ πολὺ φρόνιμον. Λοιπόν, Μέλλουσα Καλλιτέχνης;

— Χά, χά, χά! μὲ κάμνετε καὶ γελῶ. Υποθέτω ὅμως,

ηθελα νὰ είσθε ἔκει νὰ ἐβλέπατε ὅταν ἐγυρίσαμεν, τί κωμικοτραγικὸν θέαμα! Αἱ περισσότεραι ἔπεσαν ἐπάνω εἰς τὰ θρηνία, λησμονοῦσαι ἀπὸ τὴν κούρασιν νὰ βγάλουν τὰ κακπέλα τῶν. «Οὐφ! τὶ κούρασις Θέε μου!» ἡ μιὰ ἀπ' ἕδω· «οὐφ! μοῦ βγήκε ἡ ψυχή!» ἡ ἄλλη ἀπ' ἔκει. «Ἄχ! δὲν μπορῶ πεια!» ἡ τρίτη.

— Εἰς αὐτὸ πταιούν μᾶλλον οἱ κανονισμοὶ τῶν Σχολέων, παρετήρησεν ὁ Ἀζαρίκης, ποὺ δὲν προνοοῦν περὶ συχνῶν καὶ μακρυνῶν περιπάτων. «Ἀν γίνω ποτὲ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὅτι τους ἐπίθαλο καὶ αἵτια αὐτοῦ τοῦ καλοῦ θὰ εἴνε ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης.

— Τώρα ποὺ σας εἶπα τὶ πόδια ἔχω, ἵξηκολούθησεν ἡ φίλη μας, εἴνε ἀνάγκη νὰ σας εἴπω δὲν τὰ προτιμῶ ἀπὸ καλὸ μέσον μεταφορᾶς; Πρώτον καὶ κύριον δὲν μου κουράζονται· δεύτερον δὲν μου ἀφρινάζουν. Τρίτον δὲν μου ἀκτροχιάζονται, τέταρτον δὲν μου βυθίζονται... παρὰ μόνον δὲν είνε πολλὲς λάσπες εἰς τὸν δρόμον. «Ἐνά κακὸν μόνον ἔχουν: δὲν δὲν ἡμποροῦν νὰ περιπατήσουν ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ τότε ἡς εἴνε καλὸς ἡ βάρκες καὶ τὰ πλοῖα. Περγω ἀπὸ τὸ ἀλλο μέρος καὶ ἵξε κολουθῶ τὸν δρόμον μου πεζῇ. «Ἐτσι ἡμπορῶ νὰ κάμω τὸν γύρον τοῦ κόσμου. Λοιπόν, ζήτω ἡ πεζοπορία!

— Ζήτω! ἐφώναξαν κατενθουσιασμένοι καὶ οἱ λοιποὶ πεζούροι, οἱ διποῖοι ἐφευγαν, κρίνοντες περιπτύξουν, καὶ αὐτοὶ τὰ αἵτια τῆς προτιμήσεως τῶν. «Ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης, καθὼς λέγουν, ἔξηντλησε τὸ θέαμα, καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ ἔξαντλησῃ καὶ τὴν ὑπομονὴν μας.

— Ἀνανία! ἐφώναξεν ὁ Ἀζαρίκης εὐθὺς ἀφ' οὐ ἐμενόν μόνοι. Κυττάξει! γιὰ κυττάξει κάτω!

Κυττάξω καὶ τί νὰ ἴω; τὸ Ποδαλατὸν! Παιδία καὶ κορίτσια δλῶ σὲ ποδήλατα! Καὶ ἐφώναξαν, ἐτρεχαν, ἐκκριναν γύρους, συνεκρούοντες, ἐπιπταν... Θέε μου, Θέε μου, τὶ κακὸν ποὺ ἔγινετο γύρω εἰς τὴν ἐπαύλιν τοῦ φίλου μου!

— Δὲν ἀντέχω πειά, εἶπα πρὸς τὸν Ἀζαρίκαν· αὐτὸ τὸ θέαμα μοῦ ὑπενθυμίζει μίαν ἀσχημηνή στιγμήν... Μοῦ φάνεται δὲν τὸ πόδι μου μὲ πονεῖ περισσότερον... δλα καὶ δλα, ἄλλα· δλα ποδήλατα!

— «Α, μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Ἀνανία! ἐφώναξεν ἀπὸ κατὸ δὲν ἀγεμοστροβίλος (δὲν διποῖος μὲ δλην τοῦ τὴν ἀνδρικὴν ποδηλατικὴν ἐνδυμασίαν, ἐφάνετο δὲν ἡτο κορίτσι). «Ἐγώ ἀπ' δλα τὰ μέρη τῆς μεταφορᾶς προτιμῶ τὸ ποδήλατον!

— Κ' ἑγώ! ἐφώναξεν δὲν Χαλασμὸς Κόσμου.

— Κ' ἑγώ! ἐφώναξεν δὲν Κονταλιανός.

— Κ' ἑγώ! δὲν Ηπερωτὸς Αράκων.

— Κ' ἑγώ! κ' ἑγώ! κ' ἑγώ! ἐφώναξαν οἱ ἄλλοι ἀμέτρητοι ποδηλάται, μεταξὺ τῶν διποίων μὲ μεγάλην μοῦ ἀπορίαν δὲν εἶδα καὶ τὸν γνωστὸν μας Ἀνάματορ (ἐκεῖνον ποὺ δὲν με ἔρριψε...).

— Νὰ πάτε· τὸ καλὸ καὶ νὰ μάφησετε ἥσυχο! ἐφώναξα κ' ἑγώ ἀπὸ τὴν πολυθρόναν τῆς ταράτσας μου. «Εἰς τοῦ κρεμασμένου τὸ σπίτι δὲν μιλοῦν γιὰ σχοινί!» λέγει μιὰ παροιμία... Δὲν βλέπετε τὸ πόδι μου, ἐμπλαστρωμένον ἀκόμη ὡς αἰγυπτιακὴ μούμια;... «Φύγετε ἀπ' δὲν σας λέγω! Καὶ προπάντων προσέχετε νὰ μὴ πάθετε καὶ σεῖς τὰ ἴδια!... Καλὰ τὰ ἀγγούρια·

ἄλλα καὶ τὰ κορίτσια; Όρχιον μέσον μεταφορᾶς διὰ δεσποινίδας, μὰ τὴν ἀλήθεια!

Εἰς τὸ πεῖμά μου ἐκκριναν ἀκόμη μερικοὺς κύκλους, καὶ ὑστερα ἐψυγαν.

— Δὲν ἔχει; δίκηρο, Ἀνανία! μοῦ εἶπε τότε ὁ Ἀζαρίκης. Κρίνεις πολὺ προσωπικῶς...

— Δηλακόν ποδαρικῶς, θέλεις νὰ πηῆς.

— Βέβαιο! ἐπειδὴ ἥσουν ἀδεξίος ἐσύ, νομίζεις δὲν πταιεὶ τὸ ποδήλατον; Δέν σου λέγω διὰ τὰ κορίτσια· ἄλλα διὰ τὰ ἀγγούρια τὸ ποδήλατον εἶνε ἀπὸ τὰ καλλιτέρα μέσα μεταφορᾶς...

***

Ἀπέμεινα συλλογισμένος καὶ, ὡς ζήτων συγγνώμην παρὰ τὸν Θεόν διὰ τὴν ἀδικίαν ποὺ ἔκαμα πρὸς τὸ ποδήλατον — είχα ξεχάση τὸ «συγχωρεῖτε τοὺς ἔχθρούς ἡμῶν» — ἐκύπταξα πρὸς τὸν οὐρανόν...

Καὶ δὲν λέγεις εἴχανα καὶ δὲν τὸν Κυκώτης...

— «Οχι, καλέ, ἀπὸ τερόστατα!

Τὶ πληθος! ποτὲ δὲν εἶδα τότα μαζί, οὔτε πρὶν τὰ παγορεύσης ἡ Ἀστυνομία, οὔτε ἀφότου ἡρχίσαμεν τὴν «Οἰκογένειαν Μαντζουράνα»...

Καὶ τὸ σπουδαίοτερον, δὲν αὐτὰ ἥσαν ἀερόστατα ἀληθινά, μὲ τὸ σκαριδίον των ἀπὸ κάτω, καὶ μέσα εἰς τὸ σκαριδίον μὲ τὸν μικρὸν ἀεροναυτήν των ἡ τὴν μικράν των ἀεροναυτοπούλων...

Ἐπλησταζαν, κατήρχοντο δλονέν. . . «Ἐνα ἔνα τότε ἐπιάνετο μὲ τὴν ἀγκυράν του ἀπὸ τὸ χέρι τῆς πολυθρόνας μου, ἐστέκετο, καὶ δὲν ἀπιάζεται του μοῦ ὥμιλει προσάλλων εἰς τὸ χεῖλος τοῦ σκαριδίου. Καὶ ἀφ' οὐ μοῦ ἔλεγον δσα εἶχε νά μου εἶπη ἐστήκωντε τὴν ἀγκυράν, ἐφεγεν, ἡρχετο ἄλλος, καὶ οὕτω καθεῖται.

Ιδοὺ πρώτη δὲν τολμηρὰ καὶ εὐγλωττος Ἰρις.

— Πῶς; εἶπα. Εἰς τοὺς μυθολογικοὺς καιροὺς ἐπετούσατε μὲ πτερὰ εἰς τοὺς πόδας, τώρα προτιμάτε τὸ ἀερόστατον;

— Μάλιστα. Μοῦ ἀρέσει νὰ βλέπω τὸν κόσμον, πόλεις καὶ χωρία ἀφ' ὑψούς.

— «Α vol d'oiseau, θὰ ἔλεγεν ἡ Δεσποινὶς Κοτζάλη.

— Μοῦ ἀρέσει νὰ βλέπω τὸν χωρικοὺς ἐργαζομένους μὲ τὴν δικελλαν, καὶ νὰ γελῶ «ὅταν ἐκεῖνοι βλέποντες τὴν ἐνάρειον λέμβον μου, μένουν ἔκπληκτοι πρὸ τοῦ θεάματος ὑποπτεύοντες ἵσως κανένες τοῦμα...»

— «Α, μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Ἀνανία! ἐφώναξεν ἀπὸ κατὸ δὲν ἀγεμοστροβίλος (δὲν διποῖος μὲ δλην τοῦ τὴν ἀνδρικὴν ποδηλατικὴν ἐνδυμασίαν, ἐφάνετο δὲν ἡτο κορίτσι). «Ἐγώ ἀπ' δλα τὰ μέρη τῆς μεταφορᾶς προτιμῶ τὸ ποδήλατον!

— Κ' ἑγώ! ἐφώναξεν δὲν Χαλασμὸς Κόσμου.

— Κ' ἑγώ! ἐφώναξεν δὲν Κονταλιανός.

— Κ' ἑγώ! δὲν Ηπερωτὸς Αράκων.

— Κ' ἑγώ! κ' ἑγώ! κ' ἑγώ! ἐφώναξαν οἱ ἄλλοι ἀμέτρητοι ποδηλάται, μεταξὺ τῶν διποίων μὲ μεγάλην μοῦ ἀπορίαν δὲν εἶδα καὶ τὸν γνωστὸν μας Ἀνάματορ (ἐκεῖνον ποὺ δὲν με ἔρριψε...).

— Νὰ πάτε· τὸ καλὸ καὶ νὰ μάφησετε ἥσυχο! ἐφώναξα κ' ἑγώ ἀπὸ τὴν πολυθρόναν τῆς ταράτσας μου. «Εἰς τοῦ κρεμασμένου τὸ σπίτι δὲν μιλοῦν γιὰ σχοινί!» λέγει μιὰ παροιμία... Δὲν βλέπετε τὸ πόδι μου, ἐμπλαστρωμένον ἀκόμη ὡς αἰγυπτιακὴ μούμια;... «Φύγετε ἀπ' δὲν σας λέγω! Καὶ προπάντων προσέχετε νὰ μὴ πάθετε καὶ σεῖς τὰ ἴδια!... Καλὰ τὰ ἀγγούρια·

κατὰ ἓν μέτρον... Περὶ αὐτοῦ θὰ ἡμποροῦσε νὰ σὲ πληροφορήσῃ ὁ Μινώταυρος, ὁ θεολόγος μας...

— Ή ἀλήθεια εἶνε, εἶπε τότε ὁ Τοίν-Τοίν-Τοίν, διὰ διαροτάτου ὑπερβαίνει τις τὰς κορυφαῖς τῶν ψηφλοτέρων ὄρεων, θυμαζεῖ τὴν τόσον ὠραῖα πλασμένην φύσιν καὶ ὑμεῖς τὸν Δημιουργὸν αὐτῆς.

— Μίαν φοράν, κύριε Ἀνανία (τώρα ὥμιλει ὁ Κόντες Ραπανάκης) εἶδα εἰς τὸν ὑπνον μου ὅτι εἶχα πτερὰ καὶ ἔταξειδευα πετῶν. Τι ὠραῖον ταξεῖδη, ἐ; ὅρα γε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ κάμω καὶ ἔχων; «Βρέφημη λοιπὸν τὸ ἀερόστατον, ὡς τὸ μόνον κατάλληλον διὰ τοῦτο, καὶ ἔκποτε τὸ προτιμῶ μέσον μεταφορᾶς. «Ε, πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἀπάντηση μου; «Ἄξιζει γιὰ καμμίαν εὐφρόμον μυνείαν; Δέν ἐπρόφθασα νὰ νάπαντησω, διότι ἥρχεται ὁ Δὸν Κικώτης:

— Νομίζετε διὰ προτιμῶ τὸν Ἀχαρινόντα; Απατᾶσθε!

— Ο Ἀχαρινόντας εἶνε ἔξηντλημένος ἀπὸ τὰς τόσας περιπλαγῆσις· ἔπειτα καὶ δὲν τὸν Κικώτης

ἡλλαξε δὲν ἔκλαμβάνει πλέον τοὺς ἀνεμομύλους ὡς γίγαντας,

καὶ ἀντὶ τῆς γῆς, θέλει νὰ γίνη κύριος τοῦ οὐρανοῦ. Μετεβλήθη λοιπὸν εἰς Ρωβύρον Κατακτήτην καὶ ταξεῖδευει μὲ ἀερόστατον.

Τὸ ονειρον τοῦ Ἀρχιστρατῆρος Μιλτιάδου εἶνε νάνελθη διὰ τοῦ αερόστατου πολὺ ψηφλά καὶ δὲν ἔτησε τὸν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας, νάνακαλύψη μὲ τηλεσκόπιον δὲν κατοικοῦν ἀνθρώποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα οὐράνια σώματα, καὶ κατόπι νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ τὰ εἴπη δλα εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ... εἰς τοὺς γονεῖς του. — Ο Τοίν-Τοίν ωράμήθη ναγάπατο τὸ αερόστατον, ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἔργων τοῦ Ιουλίου Βέρων (δὲν πιστεύεις δὲν ἔχεινε τὰς φρικαλέας ἐκείνας

ριπενθυμίζομεν εις τους θέλοντας νάνωνδουν τὴν συνδρομὴν των εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παιδῶν» διὰ τὸ 20^ο αὐτῆς ἑτοῦ 1898, διὰ ή προθεσμία τοῦ δώρου καὶ τοῦ προνομίου λήγει δριστικῶς τὴν 31 Οκτωβρίου ἡ. 8.

ΑΔΔΗΛΟΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ»

ΠΟΣΑ κεφαλάκια στεφανωμένα βλέπω διὰ τῆς φαντασίας ἐμπρός μου! Αρχίζει ή περίσσος τῶν Βράβεων. Μετὰ τὴν Γ' Κυριακήν, λοιπόν; πῶς τοῦ βλέπετε τὸ σημειριὸν φυλάδιον; Θά ἔχουμεν τὸν 50ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων εἰς τὸ προσεχές. Εὐθὺς κατόπιν θά ιδητε τὸ ποτελέσματα τοῦ μετροῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Μεταρράστεως. "Υστέρα ἔρχεται οἱ Μικρὸι Διαγωνισμὸι τῆς Ζωγραφικῆς, οἱ ὅποις κατήτησε μεγάλος ἀπὸ τὰς τόσας ὥρασις θαλασσογραφίας τοῦ ζελατού. Μετὰ τοῦτον θὰ δημοσιευθῇ ὁ 52ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων, καὶ εἰς τὸ τέλος οἱ Μικρὸι Διαγωνισμὸι τῆς Ραπτικῆς, οἱ ὅποις ἐπροκάλεσεν ἀληθῆ ἔνθυσιασμὸν μεταξὺ τῶν συδρομητῶν μου. (Μάλιστα περὶ αὐτοῦ θά σας εἴπω κατεῖ τοις σπουδαῖοις μεθαύροις, διότι σήμερον δὲν ἔχω τόπον.) Εἰς τὸ ἔχει λοιπόν, κάθε φυλάδιον σχέδιον καὶ Διαγωνισμός. Πόσα βραβεῖα! Πόσα κεφαλάκια στεφανωμένα!

Συγχαίρω πρωτη τὸν Έκτορα τὸν Τρόδα διὰ τὸ βραβεῖον του, καὶ ἀναμένω μίαν του φωτογραφίαν πρὸς δημοσίευσιν. Τὸν εὐχαριστῶ δέ ψευδῆ, διότι θά ἔνεργηστη πρὸς σύνταξιν Συλλόγου εἰς τὴν πατρίδα του.

Σὲ βεβαῖο, «ὅτι δὲν κάμγεις κανένα λάθος» Τὲ με μέλει. Πραγματικῶς σὲ ἀγαπῶ πολὺ πολὺ. Σὲ περιμένω λοιπὸν εἰς τὴν Γ' Κυριακὴν καὶ εἰς τὸν νέον Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς (ἕως τότε τὰ 30 μαθημάτα θὰ ἔχουν γίνει 60.)

«Η Μέλλουσα Καλλιτέχνης μ', ἔρωτα, μήπως αἰσταράτησε τὸ πνεύμα τοῦ Κιθαρώδος Ἀπόλλωνος; Αφ' οὐ θέλη νὰ ἔχῃ τὰς βραχενείσιας εἰς τὸ γραφεῖον του, δὲν ἄγοράξει ἐν σύλλογον, δὲν κόπτει τὰς εἰκόνας των μ', ἔνα φαλίδι (ἢ φίλη μου ἔξειρει κατὰ τὴν χρῆσιν του, ἀφοῦ ἔχουε τόσας ιδιαῖς της...)» καὶ δὲν τας βάζει εἰς ἔνα πλαίσιον νὰ τας κρεμάσῃ. Αὐτὸ δέργεται «τὸ ὄν του Κολόμου!»

«Σὲ λουκουμῖν τῆς ἥλιθης τῆς ἀγαπητῆς μου Αγαπητού μόλις! Η Λουκία ἀδελφή τοῦ Έκτωρος, ἀκούει ἔκει! Καὶ νά το μάθη πότε;

«Ἀκριβῶς σταν ἡρχίσει καὶ αὐτὴ νὰ πιστεύῃ, δημοσίεις ο. Χορανῆς, διὰ ή ομοίστης τῶν παιδῶν ήτο τυχαία!.. Ορίστε ἔκπληκτης, δρίστε χαρά!

«Οἶγον σέβων καὶ πρὸς τὸν Τζ'-Τζ'-Μπούμπούν! Τώρα πλέον, μάλεστε τὸ δαι, δὲν εἰνε μαθητῆς τοῦ Βλληνικοῦ, ἀλλὰ τοῦ Γυμασίου· καὶ πρὸς ἐπίμετρον ἔγινε καὶ μέλος τοῦ Μικροῦ Συλλόγου, ἐνέργων ἥνονέν νά μου κάμη συνδρομῆτάδι! Μᾶ είνε νά μη το ἀγαπᾶς τετο παῖδι;

Χρι! ἔγω δύως, Ναυτοπόύλα μου, ὑποθέτων διὰ ὄντελος τοῦ Τυρού τῆς Ελευθερίας καὶ διὰ ηθέλησης νά σου κρυψθῇ...

Βεβαίως, Ταρί-Ταρέλα, θὰ σχετισθῆς γρήγορα με τὰς καλλιτέρας οἰκογενειας τοῦ τόπου, θὰ γνωρίστης πολλὰ καλλιτέρας καὶ τότε θὰ σου σύγχρονης ἡ πλήγεις καὶ... θάρχεις τὸ ἔκπληκτον, διὰ τὸ ὄποιον σ' εὐχαριστῶ ἐν τῶν προτέρων.

Ωραίον τὸ δημήγυμα, Ἀγχιαλεῖν, ἀλλ' ὅχι τόσον καλή ή γλωσσα τῆς μεταφράσεως. Σ' εὐχα-

ριστῶ ἐν τούτοις, διότι πιθανὸν νά το χρησιμοποιήσω μὲ νέαν μετάφρασιν.

Αὐτὸ εἶναι, Καραβογάτε. Η Νόμηρ τῆς Αθηνῶν ἔλειπεν εἰς τὴν ἔξοχην καὶ τῷρα ποὺ ἐπέστρεψε βεβαίως θάσος στο τετράδιον, κακοὺς καὶ εἰς δύος ἄλλους χρεωστεῖ. — Τότε ποὺ εἶχα δημοσιεύση τὰ συνδωνύματα τῶν κακωτερούντων, δέν το ἔκαμπα πρὸς τιμώριαν, ἀλλὰ πρὸς εἰδοποίησιν των, διότι πιθανὸν καὶ μερικοῦ νά μη ἔλασθον τὸ τετράδιον, τὸ ὄποιον τοῖς εἰχα στείλη καὶ πρὸς τὸ ὄποιον τοὺς ἔθεώρουν δρειλέτας· ή νὰ ἔστειλαν αὐτοὶ τὰ δρειλόμενα τετράδια καὶ νά μη τὰ ἔλασθεν. Μάλιστα αὐτό, ἀν εἴκα τόπον, θὰ το ἔκαμπα τακτικά

τῆς Βασιλίσσης τῷρι Αρέμων; ή, ἔπειτα; Ικούστειρας Δεσύλλα (τί ωραία ή ἐπιστολή, τὴν ἕτοιμη γραφή, πρὸς τὴν Μαρίαν Παντάκην!) Αγκάθι (Μιαστικά, Βιαστικά) Βαλασούσταλη, Θέλουσταν, (κατενθύσιασμένην μὲ τὴν Οἰκογένειαν Μαντζουράνα) ἀλλὰ καὶ ποτὸν δὲν εἶναι;) Νικόλαος Μήλιος Βλάσσηρ, Κερκοράκηρ Νύχτα (ὅλα ἐν τάξει;) Σαρατάρ (οἱ δόποις ἐγνώρως, κακός μου γράσει, καὶ τὸν περιβότον Χαλασμὸν Κόσμου) Σαρθήρ Γαλαρούματάρ (οἱ δόποις ἔχει μιαν γάταν διπρήνη καὶ ἔνα γατάκι μαύρο, τὸ ὄποιον ὡνόμας Πισσανή) Αργαλούσταρ, Μυλαδήρ (ἔστειλα;) Λόφαρ τοῦ Ορρέως (χαίρω ποὺ ἔγινες καλάτειλα διὰ τὸ ἔκτητος· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαβέσεις;) Ελλησποτοργ, Αίμυλλας Εμμανηλέν, Ζαχαλός (τοῦ ὄποιου αἱ δραστηρίαι οὐέργεια κατανατοῦ ἀνότεραι πάσης εὐχαριστίας;) Ελεφάντορα (ἀφ' οὐ δὲν ἀπήνησα, σημαίνει ὅτι δὲν ἔλασθα τὴν ἐπιστολὴν του;) Αγρωπόν, Φάρορ (δὲν πειράθη, ἀγαπήτε μου, τοῦ χρόνου ὁ Ανανίας ἔδω θὰ είναι πάλι;) Τύρων τῆς Στυγούς (ὄχι, ἀν δὲν ἀπατώμαι;) Αγρωπος Τύχηρ (πειρεργον πράγμα;) Αλγήθεια, Αλέξανδρον Λαζαρίδη, Νύψηρ τῆς Αθηνῶν (εἰκάσια σύμφωνοι) Λέστερ τοῦ Όρεων, Ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίτος, (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ, ποὺ ἡρχίσεις νὰ συνάψῃς γραμματόσημα διὰ τὰς ἀδειάδας τοῦ Ανανία;) Σεργενμέτρο Πευλή (τὰ λέγεις πολὺ καλά καὶ συμφωνῶ πολὺ, πολύ;) Αλκνούρδα Ήμέραρ, Κιθαρόδον Απόλλωνα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα;) Αδραρ τοῦ Εύκελετον, Αταγήλα, Σπεριόδωτα Ταμβακάρ (ἔστειλα;) Αγκυραρ τῆς Φιλίας (σὲ εἰδοποίησα, ἔγκαιρως ὅτι ἐπιστολή σου μὲ συνδρομὴν ἔσωκλειστον δὲν ἔλαφο;) Παλλικάρη τῆς Λαζίας, (νομίζεις ποι δὲν θὰ ξανάειλη Καλοκαρι καὶ λυπεῖσαι τοσον;) Πρόσφυρα Βολιώτων, Μόσχαρ Βορδώρη, Παλλίρροιαν τοῦ Ευρίπου, Φίλωρα, Πάρορ Βαλασάκηρ καὶ Τπολαΐδη, (έκαταλαβα, ἀγαπητή μου, ἔκαταλαβα!)

Τί νά σου πῶ πάρα, Κόρτε Ραπαράκη! Πραγματικῶς μου φάνεσαι «μικράπιλες» κακάς τῶν ζωγραφικῆς, οἱ ἀδειάδες τούς σε βασανίσουν. Αλήθεια, είναι ἀξέιδητος ἔκεινος, οἱ ὅποιος νομίζεις ὅτι δὲν τὸν ἔγαπον θάσι μὲ τοὺς ἄλλους, ἐν ὃ ἔχει τὰ ἔλια δικαιωμάτα... Ἀλλὰ πάρα ποὺ θὰ τελειοποιηθῇ η φωτογραφία μὲ τὰς ἀκτῆς πολὺ πολὺ, ποὺ ἡρχίσεις νὰ συνάψῃς γραμματόσημα διὰ τὰς ἀδειάδας τοῦ Ανανία;) Σεργενμέτρο Πευλή (τὰ λέγεις πολὺ καλά καὶ συμφωνῶ πολύ, πολύ;) Αλκνούρδα Ήμέραρ, Κιθαρόδον Απόλλωνα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα;) Αδραρ τοῦ Εύκελετον, Αταγήλα, Σπεριόδωτα Ταμβακάρ (ἔστειλα;) Αγκυραρ τῆς Φιλίας (σὲ εἰδοποίησα, ἔγκαιρως ὅτι ἐπιστολή σου μὲ συνδρομὴν ἔσωκλειστον δὲν ἔλαφο;) Παλλικάρη τῆς Λαζίας, (νομίζεις ποι δὲν θὰ ξανάειλη Καλοκαρι καὶ λυπεῖσαι τοσον;) Πρόσφυρα Βολιώτων, Μόσχαρ Βορδώρη, Παλλίρροιαν τοῦ Ευρίπου, Φίλωρα, Πάρορ Βαλασάκηρ καὶ Τπολαΐδη, (έκαταλαβα, ἀγαπητή μου, ἔκαταλαβα!)

Εἰς διά την γράμμην τοῦ πατέρα της Πατέρας τοῦ Τρόδου, Αταγήλα, Σπεριόδωτα Ταμβακάρ (ἔστειλα;) Αγκυραρ τῆς Φιλίας (σὲ εἰδοποίησα, ἔγκαιρως ὅτι ἐπιστολή σου μὲ συνδρομὴν ἔσωκλειστον δὲν ἔλαφο;) Παλλικάρη τῆς Λαζίας, (νομίζεις ποι δὲν θὰ ξανάειλη Καλοκαρι καὶ λυπεῖσαι τοσον;) Πρόσφυρα Βολιώτων, Μόσχαρ Βορδώρη, Παλλίρροιαν τοῦ Ευρίπου, Φίλωρα, Πάρορ Βαλασάκηρ καὶ Τπολαΐδη, (έκαταλαβα, ἀγαπητή μου, ἔκαταλαβα!)

Εἰς διά την γράμμην τοῦ πατέρα της Πατέρας τοῦ Τρόδου, Αταγήλα, Σπεριόδωτα Ταμβακάρ (ἔστειλα;) Αγκυραρ τῆς Φιλίας (σὲ εἰδοποίησα, ἔγκαιρως ὅτι ἐπιστολή σου μὲ συνδρομὴν ἔσωκλειστον δὲν ἔλαφο;) Παλλικάρη τῆς Λαζίας, (νομίζεις ποι δὲν θὰ ξανάειλη Καλοκαρι καὶ λυπεῖσαι τοσον;) Πρόσφυρα Βολιώτων, Μόσχαρ Βορδώρη, Παλλίρροιαν τοῦ Ευρίπου, Φίλωρα, Πάρορ Βαλασάκηρ καὶ Τπολαΐδη, (έκαταλαβα, ἀγαπητή μου, ἔκαταλαβα!)

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΞΣΠΑΘΩΜΑ
«Τὸ έξεπάθωμα εἶναι καθηκόν μας· καὶ τὸ καθηκόν, φρονδ, δὲν ἔχει δρια καὶ τέλος.»
ΜΑΡΙΑ ΠΑΥΛΑΚΗ

Συνέχεια ἔνευ τέλους: «Έξεπάθωμα ἀκόμη: οἱ Ιωάννης Γ. Καϊής καὶ μου ἔκαμψε 3 νέους συνδρομητάς· οἱ Σπεριόδωροι Γουλῆς (1), οἱ Θαυμαστῆς τῷρι Ωραίον Τεχνῶν (1), η Ταραγράτα Κόρη (1), η Μαρία Παντάκη (3), οι Γαλαζίας (1), η Φίλεργος Κόρη (2) η Τοξεύτης Αργετούς (1), οι Διάτρωτοι Αστήροι (5), ο Ήλιος (1), ο Εστοι μάρσει (1), η Γεραία «Ελληνίς» (1), η Αρθιομήτη Λυγαρά (2), ο Αλέξανδρος Σ. Οικονομίδης (1), ο Γοντζεμέριος (1) καὶ η Αρθιομήτη Μαργαρίτα (1).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λόσεις στέλλονται μέχρι 30 Νοεμβρίου ἡ. 6.

562. Στοιχειώργειος.
Βγάλε ξι καὶ βάλε μι—καὶ θὰ δῆς εἰς τὴν στιγμὴν τὸ ποτάμι πῶς θὰ λείψῃ —κ' ἐν σου μέλος θὰ προκύψῃ.